

Hồi 43

Ngổ Cựt Của Cuộc Đời

Liểu Phong Cốt không có đối.
Hy vọng của Thư Hương không bị mất.
Trương Dij quả đã tới rồi.

Ở đời, nếu chịu khó quan sát cho kỹ thì bất cứ con người nào, bất cứ lúc nào cũng đều có thể cải biến, một sự cải biến ngoài sức tưởng tượng của con người.

Có khi, mới ràng ràng đây, họ là một chính nhân quân tử, nhưng chỉ một thoáng sau, họ trở thành một ác ma.

Chỉ mấy phút trước đó, họ còn dâng trà nước, cung cung kính kính đối với một người nào đó như “hiếu tử”, nhưng coi chừng, trong nháy mắt sau, họ sẽ trở mặt một cách dễ dàng, họ có thể tố giác cho người mà họ mới vừa quì lạy đó một đá vỡ sọ luôn.

Hạng con người đó nếu không nói là không nhiều thì chắc cũng không thể gọi là ít được.

Cũng may, trên đời hãy còn có một hạng người, bất cứ trong giờ phút nào, trong hoàn cảnh nào, hoặc nguy hiểm hoặc không, họ vẫn giữ y một dáng cách chớ không hề thay đổi.

Trương Dij là một trong hạng người như thế.

o O o

Liễu Phong Cốt vẫn đứng làm thinh.

Hắn không nói nhưng dáng cách của hắn trông qua hình như hắn tin rằng chuyện ấy không bao giờ có.

Thư Hương lại liếc lén hắn và chậm rãi nói:

- Ta đã nói rồi, lần này ta đã nói ra thì không bao giờ có chuyện hối hận, tại sao ngươi không đi tìm hắn đến để thương lượng? Biết đâu chừng hắn lại sẽ bằng lòng?

Liễu Phong Cốt làm thinh một lúc nữa rồi hắn bỗng bật cười:

- Ta đâu có cần đi tìm hắn làm chi...

Thư Hương chớp mắt:

- Tại sao vậy? Chắc ngươi đã bỏ ý định về ta rồi không phải?

Liễu Phong Cốt cười:

- Làm sao lại bỏ được? Bao nhiêu công trình tâm huyết chỉ vì muốn được cô rồi bây giờ lại bỏ ngang như thế hay sao? Nhưng tôi không cần đi kiếm hấn, bởi vì...

Thư Hương hồi hộp:

- Sao? Bởi vì sao?

Liễu Phong Cốt cười và nói nhẹ từng tiếng một:

- Bởi vì hấn cũng đã sắp đến rồi.

Thư Hương sửng sốt:

- Làm sao người... người làm sao biết?

Liễu Phong Cốt không trả lời, nụ cười trên môi hấn càng trông có vẻ bí mật lạ lùng...

Thư Hương đâm hoảng.

Không lẽ “Đại Đầu Quỷ” cũng bị hấn bắt rồi?

Không, tuyệt đối không.

Nàng không thể so sánh võ công giữa Liễu Phong Cốt và Trương Dị, nhưng bằng trực giác, nàng biết chắc rằng Liễu Phong Cốt không làm gì Trương Dị được.

Liễu Phong Cốt quả thật có gian ngoan, nhưng bằng vào cái thông minh của Trương Dị, cho dầu âm mưu của Liễu Phong Cốt có lợi hại cách mấy, nhất định cũng không thể thành công.

Huống chi, bên cạnh Trương Dị hãy còn có Lữ Ngọc Hồ, võ công của Liễu Phong Cốt cho dầu có cao hơn, nhưng hai người ấy nhập lại, hấn cũng không làm gì được.

Nàng đã từng thấy Trương Dị làm cho “Lưu Tiên Sinh” bò dưới đất mà đi, nàng đã từng thấy Lữ Ngọc Hồ giao đấu với Vô Sắc đại sư tại sông bạc Kim Râu, nàng tin chắc hai người đó mà ở chung một chỗ thì đừng nói một Liễu Phong Cốt mà cho dầu ba người như hấn cũng không phải muốn tung hoành mà được.

Thư Hương đứng ngẩn ngừ hồi lâu, nàng bỗng bật cười.

Càng nghĩ bây giờ mà Trương Dị mà tới đây thì chuyện sẽ vui biết mấy!

Nàng bỗng thích thấy Liễu Phong Cốt bò còng dưới đất, nàng thích thấy con người “hiên ngang” của hấn co rút lại.

Nàng đã chuẩn bị để cười.

Nàng rất mong Liễu Phong Cốt đừng lừa nàng, nàng mong hấn nói thật.

Nàng mong Trương Dị xuất hiện, càng sớm càng tốt.

Nhưng ngay khi đó thì nàng chợt thấy một người.

Một con người mập ú tròn vo lệt bệt đi vào.

Và bây giờ nàng mới thấy bên vách trái có một cái cửa nhỏ.
Người đó đi vào bằng ngõ ấy.

o O o

Lúc Thư Hương nhìn thấy Trương Dị là nàng thấy trước cái miệng của hắn và nàng nghe tiếng hắn.

Hình như lúc nào hắn cũng cười, tiếng cười hì hì, vừa có vẻ bồn chột mà còn có vẻ khinh lờn.

Dáng sắc của hắn luôn luôn như là coi trời đất như không.

Đó là cái mà Thư Hương ghét nhất, nhưng cũng là cái mà nàng ưa nhất.

Nàng chỉ ghét khi nào nàng đang tức mà thấy mặt hắn như thế, nhưng nàng lại thích nếu hắn mang cái bộ mặt đó mà đối phó với người khác, nhất là đối với con người muốn hiếp bức nàng.

Bây giờ thì Thư Hương thấy hắn rất rõ ràng.

Hắn đã bước ra khỏi vùng bóng tối.

Cái đầu của hắn thật là dễ nhìn, vì thế cho nên cho dầu hắn đứng trong bóng tối, chỉ cần thấy một lần là nhận ra ngay.

Nếu hắn cử động, hắn bước đi thì lại càng dễ nhìn hơn nữa.

Hắn bước là thân hình hắn lắc lắc, hắn bước đi hai chân hắn lệt bệt như vệt xiêm.

Cố nhiên, dáng cách đó không đẹp một tí nào hết.

Nhưng càng lâu, Thư Hương càng thấy rằng dáng cách của hắn không khó coi chút nào cả, càng nhìn hắn, nàng càng thấy vui vui, có khi, không thấy hắn, nàng chợt cảm thấy như thiếu thiếu một cái gì.

Nhiều khi, nàng bỗng thấy hắn là con người khả ái vô cùng.

Khả ái hơn bất cứ người đàn ông tuấn tú khôi ngô nào khác.

Nhất là ngay bây giờ, so sánh hắn với Liễu Phong Cốt, nàng chợt thấy con người hắn thật là... đường đường bệ bệ.

Còn gì nữa, nhất định là hắn phải vượt qua bao nhiêu bẫy rập bên ngoài, hắn đã vượt qua bao nhiêu nguy hiểm đến đây để cứu nàng.

Bao nhiêu bức bối tức tối vừa rồi đối với hắn, bây giờ bỗng tiêu tan đâu mất.

Thư Hương bỗng thấy lòng mình xúc động.

Con người của hắn thật dễ thương hết sức.

Chỉ cần có mặt Trương Dị thì tất cả chuyện lớn bằng trời trong thiên hạ đều giải quyết dễ như trở bàn tay.

Suýt chút nữa là nàng đã nhảy dựng lên.

Giá như lúc trước, chắc chắn nàng vừa nhảy vừa chửi xéo Liễu Phong Cốt một hồi cho đã tức, nhưng cũng may là bây giờ kể như nàng đã “trưởng thành”, nàng đã có phần trấn tĩnh, cho nên nàng cố giữ được vẻ tự nhiên.

Nàng đứng yên và chờ đợi.

Nàng biết chắc Liễu Phong Cốt phải tái mặt, phải thụt lui, phải lấm la lấm lét, vì hắn đã phải một lần bò dưới đất theo lệnh của Trương Dị rồi.

Lần đó Thư Hương vì mới định thần nên không cười được, nhưng lần này thì nàng đã có chuẩn bị rồi, nhất định phải cười một bữa cho đã cơn tức tự nãy giờ.

Nhưng Thư Hương chợt hơi khựng lại.

Thật là lạ lùng, khi nhìn thấy Trương Dị, Liễu Phong Cốt không tỏ ra kinh hoảng chút nào.

Không kinh hoảng, không ngạc nhiên, trái lại, ánh mắt của hắn làm như có vẻ vui mừng.

Hắn còn vẫy vẫy tay với Trương Dị nữa chớ.

Vừa vẫy tay, hắn vừa cười nói:

- Hay quá, đến đây đi.

Trương Dị thản nhiên đi lại.

Thư Hương nghĩ rằng khi Trương Dị đến đây thì sau lưng hắn nhất định là Lữ Ngọc Hồ, nàng lại tưởng tượng đến con người của Lữ Ngọc Hồ, trước mặt Trương Dị hình như hắn dậm ra ít nói, nhưng chắc chắn khi vào đây thì cánh tay của hắn sẽ làm việc trước.

Hắn là con người như thế, nàng nhớ tại sông bạc Kim Râu, khi nàng kêu cứu là hắn đứng lên...

Nàng lại nhớ cũng trong sông bạc này, hắn đã chịu cú đâm của nhà sư Thiếu Lâm và hắn đã đâm lại thật ngon lành.

Cú đâm đó nện vào bụng của Liễu Phong Cốt thì quả là ngoạn mục.

Nàng nghĩ đủ thứ, nghĩ rất nhiều, nhưng bây giờ thì tất cả điều đó đều không có.

Liễu Phong Cốt không sợ sệt mà còn vẫy tay kêu Trương Dị.

Trương Dị không có phản ứng như nàng tưởng tượng và nhất là lại không có Lữ Ngọc Hồ.

Cái bộ mặt của Trương Dị sao mà thản nhiên quá vậy?

Hắn đứng làm thinh.

Thư Hương đổi xoay ý nghĩ: “Rất có thể hắn còn chờ cơ hội”.

Đúng rồi, con người của hắn vốn có chuyện nôn nóng, hắn rất bình tĩnh trước mọi vấn đề, nhưng khi hắn bắt đầu giải quyết là hắn ăn chắc hơn ai hết.

Thư Hương nhìn chăm chăm vào đôi tay của Trương Dị, nàng biết hắn giải quyết vấn đề rất chậm chạp, nhưng khi bắt đầu thì cũng là kết cuộc, hai bàn tay của hắn nhanh không thể tưởng.

Trương Dị từ lúc bước vào cho đến bây giờ không hề nhìn nàng một cái nào, làm như hắn chưa hề thấy có mặt nàng nơi đó.

Liễu Phong Cốt lại mỉm cười lên tiếng:

- Sao chậm vậy?

Trương Dị cười:

- Xin lỗi.

Liễu Phong Cốt háy háy mắt:

- Sao lại xin lỗi tôi? Bậy nào, Đào tiểu thư đợi hiền đệ dữ lắm đấy, xin lỗi người ta mới phải chứ.

Trương Dị háp háy mắt:

- Vậy sao?

Hình như cho đến bây giờ hắn mới chợt thấy Thư Hương.

Hắn quay lại nhìn nàng và cười chúm chím:

- Thật không ngờ cô lại đợi tôi ở đây, xin lỗi, xin lỗi...

Thư Hương trừng mắt:

- Anh không biết chuyện này?

Trương Dị không đáp, hắn chỉ lắc đầu.

Cố gắng hết sức, Thư Hương mới không ré lên, nàng nuốt nước bọt ừng ực và nói:

- Chớ anh cho rằng tôi đang ở đâu?

Trương Dị cười cười:

- Bất luận cô ở chỗ nào, chuyện đó lại có quan hệ đến tôi sao?

Thư Hương đầu nổi gân cổ:

- Anh... anh quên rằng ai kêu tôi vào đây à?

Trương Dị thản nhiên:

- Chân chẳng thì vốn trong thân thể của cô, cô muốn đi đâu là do ý của cô chứ làm sao ai lại xúi bẩy chi được?

Thư Hương khựng ngang.

Bây giờ thì quả thật nàng hết chỗ nói rồi.

Bây giờ thì bỗng nhiên nàng cảm thấy hình như Trương Dị đã thay đổi hẳn.

Hình như hẳn hoàn toàn biến thành một con người khác.

Hình như nàng chưa từng gặp hẳn bao giờ.

Và một ý nghĩ thoáng qua, Thư Hương chớp mắt...

Hay là hẳn cũng bị người... giả mạo?

Ý nghĩ vừa thoáng qua là Thư Hương đã gạt ra ngay.

Không thể được, không bao giờ có.

Tất cả thiên hạ trên đời này đều có thể giả mạo được, chỉ riêng Trương Dị thì không.

Không một người nào có cái đầu quá lớn như thế.

Gương mặt thì có thể làm bằng mặt nạ, nhưng cái đầu thì nhất định không ai có thể dộn cái gì vô cho lớn được.

Và nhất định không ai có nụ cười... dễ ghét như hẳn cả.

Không, hẳn quả là Trương Dị.

Liễu Phong Cốt chấp tay sau đít, hẳn đứng nhìn trong sắc mặt thỏa thích và đắc ý.

Hắn nhìn mãi một hồi rồi bỗng bật cười:

- Đào tiểu thư định kiếm hiền đệ đến nói chuyện chơi đó.

Trương Dị hỏi:

- Nói chuyện gì?

Liễu Phong Cốt cười:

- Nói chuyện về nàng ấy đó mà.

Trương Dị cũng cười:

- Nàng thì có chỗ nào đáng nói lắm hay sao?

Liễu Phong Cốt nói:

- Tôi muốn nàng nên ưng tôi làm chồng, nàng thì bảo phải chờ có sự đồng ý của hiền đệ đấy.

Trương Dị nhướng mắt:

- Chờ tôi đồng ý?

Dáng cách của hắn làm y như hắn vừa nghe một chuyện đùa, vì thế cho nên sau câu hỏi gặng đó là hắn vùng cười ha hả:

ý? - Tôi vốn không phải là... ông già của cô ta, thì tại làm sao lại phải chờ tôi đồng

Thư Hương nghiêng răng nghe kèn kẹt, nàng cố gắng không hé miệng.

Liễu Phong Cốt nói:

- Nàng nói bởi vì nàng vốn đã được gã về cho hiền đệ.

Trương Dị nhún nhún vai:

- Tôi đã có nói rồi mà, tôi đã nói cho dầu con gái trên đời này chết sạch, tôi cũng không bao giờ dám bằng lòng cưới cô tiểu thư họ Đào đó đâu. Chẳng thà ở giá mà không chừng lại khỏe hơn.

Liễu Phong Cốt hỏi:

- Thế thì cô ta nói sao?

Trương Dị nói:

- Cô ta cũng nói y như vậy, cô ta bảo cho dầu con trai đàn ông trên thế gian này chết sạch, cô ta cũng nhất định không chịu ưng tôi.

Hắn quay qua phía Thư Hương cười và hỏi luôn:

- Câu đó chính miệng cô nói ra đấy chứ, phải không hề?

Thư Hương cắn răng, toàn thân nàng rung lẩy bẩy.

Bây giờ thì nàng không sợ, nhưng nàng đang tức đến muốn ói mật xanh.

Nàng tức cho đến mức nói không ra tiếng, nhưng thật thì cho dầu nói được, nàng cũng không biết làm sao có thể nói cho cái đầu lớn của hắn vỡ ra làm tám mảnh.

Liễu Phong Cốt cười cười:

- Nếu đã thế thì tôi thấy chuyện hôn nhân giữa tôi và nàng không có gì trở ngại nữa rồi.

Trương Dị nhún vai:

- Chuyện vốn đâu có gì trở ngại.

Liễu Phong Cốt cười lớn:

- Hay, thật là hay tuyệt. Đến ngày làm lễ thành hôn, chúng tôi nhất định sẽ thỉnh hiền đệ đến chung vui hỉ tửu.

Trương Dị cũng cười:

- Không thỉnh chắc cũng không được đâu.

Liễu Phong Cốt vừa cười vừa ôm chặt vai hắn, hai người trông thật thân thiết vô cùng.

Đến bây giờ thì Thư Hương đã quả sững sờ gần như ngây dại.

Bây giờ thì nàng đã thấy được sự quan hệ mật thiết của họ rồi.

Nhưng càng thấy rõ, nàng lại càng như lọt vào biển sương mù, câu chuyện đã làm cho nàng muốn phát điên lên.

Nàng nghiêng răng giận dữ:

- Hai... hai người đã là bằng hữu với nhau?

Trương Dị lắc đầu:

- Không phải bằng hữu, mà là huynh đệ, thứ huynh đệ cực kỳ thân thiết...

Thư Hương trừng trừng đôi mắt:

- Câu chuyện này các người đã sắp đặt từ lâu rồi phải không?

Trương Dị thản nhiên:

- Tôi đã nói rồi, hấn cũng vừa nói cho cô nghe đó, chúng tôi là huynh đệ.

Thư Hương nhìn hấn trân trân và nàng vụt gom hết tàn lực la bài bãi:

- Họ Trương, Trương Dị, người là người hay là quỷ? Người là người hay là cái... giống gì chứ?

Trương Dị vẫn chậm rãi như không:

- Là quỷ thì cô cũng đã gọi từ lâu rồi, còn cái... giống gì, con người của tôi chẳng ra cái giống gì lâu rồi chớ đâu phải mới đây.

Liễu Phong Cốt cười:

- Chuyện đã đến mức này thì cũng chẳng có gì mà phải dẫu cô, chắc từ trước đến nay cô nghĩ hấn là Trương Dị đó hay sao?

Y như một ngọn dây da quất trúng ngang mình, Thư Hương bủn rủn không còn đứng được nữa, nàng ngồi bệt trên thành cổ quan tài, chỉ thiếu chút nữa là nàng đã lọt vô luôn trong đó.

Con người của nàng bây giờ giống y như người sắp chết đuối quơ được một khúc cây trôi, nhưng đến khi ôm được khúc cây vào mình rồi mới nhận ra đó không phải khúc cây mà là... con cá sấu.

Tự nhiên là con cá sấu đang há miệng đỏ loét nhìn nàng.

Bây giờ thì nàng cảm nghe toàn thân nặng trĩu, càng lúc càng như trầm mãi xuống, bao nhiêu sức lực đã tiêu mất hết, có muốn ngóc lên cũng không còn hy vọng.

Thật lâu, nàng mới nói được, giọng nói của nàng y như người mang bệnh nặng lâu ngày:

- Người... người không phải là... Trương Dị?

Trương Dị nhún vai:

- Cũng may là ta không phải.

Thư Hương hỏi:

- Trương Dị thật ở đâu?

Trương Dị đáp:

- Tại Thiếu Lâm Tự.

Thư Hương hỏi:

- Làm gì tại Thiếu Lâm Tự?

Trương Dị cười:

- Ở chùa thì tụng kinh gõ mõ chớ chẳng lẽ lại ôm gái mà uống rượu sao?

Thư Hương trở mặt:

- Hấn... hấn đã làm... hòa thượng?

Trương Dị cười:

- Ở chùa thì phải làm Hòa thượng chớ chẳng lẽ lại làm ma cô?

Thư Hương lặng người một chút rồi gật gật đầu:

- Biết, ta đã biết cả rồi... ta đã biết cả rồi...

Trương Dị cười.

Liễu Phong Cốt cũng cười...

Thư Hương nhìn họ, những cơn tức tối giận dữ không hiểu sao tan mất, hình như nàng bình tĩnh một cách lạ lùng...

Nhìn họ càng lâu, nàng bỗng như biết tất cả âm mưu của bọn chúng.

Nàng biết, nhưng có quả thật đã biết rõ hay không?

o O o

Quả thật là nàng có biết, nhưng chắc chắn là chưa biết hết...

Có nhiều việc nữa mà không khi nào nàng biết nổi.

Đó là âm mưu, nhưng là âm mưu gì?

Nàng ngồi trên thành cổ quan tài mà tức tối, nàng không thể làm sao ngắt lịm để lọt luôn vào trong đó cho yên thân.

Bây giờ giá mà khóc lớn lên được một trận, có lẽ sẽ dễ chịu hơn nhiều, khóc cũng là một cách xả bớt những gì ăm ứ.

Thế nhưng nàng lại không có một giọt nước mắt nào, có lẽ nước mắt không còn nữa, hoặc giả đang chảy ngược vào trong.

Trong mọi trường hợp như thế này, có ai lâm vào mối thối suốt cái khổ sở của một người không khóc được, nó là thứ khổ sở đáng sợ vô cùng.

Không còn nước mắt, cũng là một trạng thái biểu lộ không còn hy vọng, nó là một tâm trạng chết lặng đi rồi.

Thư Hương ngồi chết lặng và nàng chợt thấy vô cùng tỉnh táo, nàng không còn thấy sợ sệt, nàng nhìn những con quái vật.

Liễu Phong Cốt nhìn nàng mỉm cười:

- Cô đã nói rồi, bây giờ thì chắc chắn không có gì hối hận cả.

Thư Hương gật đầu:

- Ta đã nói như thế.

Liễu Phong Cốt hỏi:

- Nghĩa là bây giờ cô đã hoàn toàn bằng lòng.

Thư Hương vụt nghĩ ra một việc, nàng nói:

- Ta bằng lòng nhưng còn có một việc ta muốn biết trước.

Liễu Phong Cốt cười:

- Chỉ cần cô bằng lòng, một ngàn chuyện cô cần biết cũng được chứ không phải là một việc.

Thư Hương gật đầu:

- Ta muốn hỏi người, tại làm sao người lại nhất quyết phải cưới ta? Trên đời này đâu phải không còn con gái?

Liễu Phong Cốt cười:

- Con gái thì quả có nhiều, nhưng Đào tiểu thư thì chỉ có một mà thôi.

Thư Hương nói:

- Ta chỉ muốn nghe chuyện thật chứ không thích quanh co, bây giờ thì ta đã hoàn toàn ở trong tay người rồi, sợ gì mà không nói cho ta biết?

Liễu Phong Cốt cười:

- Đào tiểu thư thật không hổ là một bậc thông minh, đúng lắm, tôi đâu có sợ gì nữa, bây giờ muốn hay không cũng là phải quyết định thực hiện chương trình đã hoạch định, ngay cả việc Trương Dị giả, tôi còn dám nói ra thì có chuyện gì đến phải sợ? Nhưng ở đời người ta thường nói "lời thật mất lòng", lời thật thường thường nghe không êm tai bằng lời giả dối, vì thế mà tôi không muốn Đào tiểu thư phải bức mình vì nghe lời nói thật.

Thư Hương nói:

- Ta biết, nhưng ta vẫn muốn nghe.

Trầm ngâm một chút, Liễu Phong Cốt lại cười:

- Đào tiểu thư có biết trong thiên hạ hiện nay, người có gia tài vạn hộ là ai không?

Thư Hương hỏi lại:

- Người nói nghe coi.

Liễu Phong Cốt mỉm cười:

- Đào tiểu thư, người có gia tài vạn hộ chính là Đào tiểu thư của Cẩm Tú Sơn Trang.

Thư Hương sửng sốt.

Và nàng cũng hiểu ra ngay, nàng gật gật đầu:

- Như vậy thì bây giờ ta mới thật biết, người muốn cưới ta không phải vì thích con người của ta mà vì thích sản nghiệp của ta.

Liễu Phong Cốt thở ra:

- Tôi đã nói trước rồi, lời thật nghe... chán lắm, chỉ có lời giả dối mới dễ động lòng người, vì giả dối mới có thể nói đến chuyện ân chuyện nghĩa, mới có thể thành những bản... tình ca.

Thư Hương hỏi:

- Đã vậy sao người chẳng giết ta, chẳng đánh phá Cẩm Tú Sơn Trang để cướp đoạt tài sản có phải tiện việc không? Làm gì mà mất công như thế?

Liễu Phong Cốt cười:

- Ăn cướp cũng có nhiều thứ, thứ văn thứ võ tôi không phải tự xưng là bậc văn nhả, nhưng cũng không phải là hạng võ phu... Huống chi, làm một công mà nên ba bốn chuyện phiền phức thì tại sao lại phải làm.

Thư Hương hỏi:

- Như thế nào gọi là phiền phức?

Liễu Phong Cốt hỏi lại:

- Cô có biết tài sản của nhà họ Đào cộng đến bao nhiêu không?

Thư Hương lắc đầu:

- Không biết.

Liễu Phong Cốt cười:

- Cô không biết thật à?

Thư Hương nói:

- Ta là con gái, chuyện tài sản ta đâu cần biết làm chi, người nói thử ta nghe...

Liễu Phong Cốt nói:

- Tôi đã điều tra và phối kiểm chắc chắn, trong sáu tỉnh miền này, bất cứ một thành nào, một huyện nào, hầu hết đều có hiệu buôn lớn nhất của Đào gia, chỉ bằng chuyện ấy không thôi, nếu tôi muốn cướp thì cho đến bạc đầu cũng không làm sao chiếm hết được.

Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng nếu tôi đã là con rể của nhà họ Đào, thì tất cả sản nghiệp chìm cũng như nổi của Đào gia sẽ về tay tôi một cách thuận tình thuận lý, tất cả sản nghiệp của họ Đào sẽ biến thành của họ Liễu mà không có một tiếng dị nghị nào, đã vậy, trước đó lại được hưởng phước bên cạnh một cô gái đẹp nhất nhì trong thiên hạ.

Thư Hương chậm chậm gật đầu:

- Đúng lắm, phương pháp của người quả thật là tuyệt diệu.

Liễu Phong Cốt cười:

- Như vậy bây giờ thì cô chắc chắn đã biết rõ rồi?

Thư Hương nhếch môi:

- Không phải bây giờ mà đáng lý ta phải biết từ lâu...

Liễu Phong Cốt cười:

- Thế nhưng cô không bao giờ nghĩ đến cái “chân lý” đó, bởi vì cái chân lý đó quá đơn giản, dễ dàng, càng đơn giản dễ dàng bao nhiêu thì lại càng khó hiểu bấy nhiêu, cái đó cũng là chứng bệnh của con người, cái gì dễ lại không chịu hiểu, mãi miết đi tìm cái khó khăn khúc mắc.

Thư Hương nói:

- Nói thì nghe dễ, thế nhưng ta vẫn còn có một chuyện nghĩ không thông.

Liễu Phong Cốt nói:

- Đáng ý thì cũng không nên phải dong dài, nhưng ở đời, khi một con người đã hoàn toàn thắng thế, cũng cần cho người ta biết rõ những cái mà người ta chưa biết và cũng cần cô phục cái bản lãnh phi thường, vì thế, bây giờ tôi sẵn sàng nói tất cả những gì mà cô cảm thấy không thông.

Thư Hương hỏi:

- Người đã quyết tâm bức ta phải ưng người, thế thì tại sao người lại bảo cái tên lớn đầu đó giả Trương Dị cứu ta mấy bận?

Liễu Phong Cốt đáp ngay:

- Sự thật thì ta cũng đã có biết chuyện Đào Đại Gia định hôn với gia đình Trương Dị, nên ta rất muốn dùng cái phương pháp hợp lý hơn là để cho cô ưng hấn. Vì rất nhiều cô gái, trước thì không thích, nhưng sau khi được vài bạn cứu mạng thì tình cảm dễ dàng nghiêng hấn về với ân nhân.

Thư Hương hỏi:

- Vì thế cho nên người tạo cơ hội cho hấn giải cứu ta?

Liễu Phong Cốt cười:

- Cái phương thức đó tuy thiên hạ dùng đã quá nhiều rồi, nhưng đến nay vẫn còn nhiều hiệu nghiệm.

Thư Hương bây giờ quả thật không sợ nữa, nàng bỗng thấy muốn nghe cho hết chuyện lạ lùng, nàng hỏi:

- Nhưng tại sao người không chọn một người nào khác mà chọn cái tên Trư Bát Giới đó?

Liễu Phong Cốt đáp:

- Ta tuy chưa gặp Trương Dị thật, nhưng ta có nghe người ta tả hình dáng của hấn, chỉ có hấn mới giống Trương Dị chứ làm sao dùng người khác được? Chuyện quan trọng hơn hết là vì hấn là huynh đệ với ta, hấn nắm được gia sản thì cũng như ta, người khác thì không thể được.

Thư Hương hỏi:

- Nhưng tại sao người lại không tự mình làm cho ta động lòng mà lại phải bảo hấn?

Liễu Phong Cốt cười:

- Cuối cùng, không thể chần chờ được nữa cho nên ta phải ra mặt, chứ thật sự thì con người của ta không nên ra mặt trong bất cứ trường hợp nào, chuyện đó bây giờ cô chưa biết nhưng rồi cũng sẽ biết sau này.

Thư Hương cười gằn:

- Không cần đến sau, bây giờ không chừng ta đã biết rồi.

Liễu Phong Cốt nhướng mắt:

- Sao? Cô biết như thế nào?

Thư Hương nói:

- Người không ra mặt là vì người còn chừa cho người một lối thoát, nếu chuyện có thất bại thì cũng không liên lụy đến người, mãi mãi người vẫn là “Giang Nam Đại Hiệp”, không ai có thể thấy cái dã tâm của người được, có phải thế không?

Nàng cười và nói tiếp:

- Nhưng ta đã thấy cái dã tâm của ngươi rồi và đồng thời ta cũng thấy được cái nhược điểm của ngươi, cái nhược điểm đó là ngươi quá thông minh.

Liễu Phong Cốt mỉm cười:

- Kể ra thì cô cũng không đến nỗi ngu.

Thư Hương làm thinh, nàng trừng trừng đôi mắt, nhìn Liễu Phong Cốt rồi lại nhìn Trương Dị...

- o O o -